

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci žalobce **ing. P. M.,** zastoupeného Mgr. Alešem Krochmalným, advokátem se sídlem v Brně, Těsnohlídkova 9, proti žalovanému **Ministerstvu pro místní rozvoj,** se sídlem v Praze, Staroměstské náměstí 6, za účasti **ing. R. M., CSc.,** jako osoby zúčastněné na řízení, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2000, č. j. MMR-531/2000,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou včas podanou u Krajského soudu v Brně, doplněnou podáním ze dne 17. 9. 2002, se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2000, č. j. MMR-531/2000, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Okresního úřadu v Blansku – referátu regionálního rozvoje ze dne 22. 3. 2000, č. j. RRR/255/00-Mš, kterým byl zamítnut návrh žalobce na povolení obnovy řízení ve věci, v níž bylo nařízeno odstranění nástavby a stavebních úprav rodinného domu č. p. 8 ve Vavřinci na pozemku parc. č. st. 13 v k. ú. Vavřinec na Moravě, provedených v rozporu s vydaným stavebním povolením, a kterým bylo toto rozhodnutí také potvrzeno.

Žalobce v žalobě uvedl, že u Okresního úřadu v Blansku podal návrh na obnovu řízení, který byl zamítnut shora uvedeným rozhodnutím ze dne 22. 3. 2000 s tím, že neprokázal nové skutečnosti ve smyslu ustanovení § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu a že nebyla dodržena lhůta pro uplatnění návrhu na obnovu řízení ve smyslu § 63 tohoto

zákona. O jeho odvolání proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje. Obě vydaná rozhodnutí považuje žalobce za nezákonná, neboť má za to, že důkazy, které předložil v návrhu na obnovu řízení a které správní orgány v průběhu předchozího řízení odmítly, je třeba považovat za nové skutečnosti podle § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu, a to právě z toho důvodu, že byly dříve správním orgánem odmítnuty. Novými skutečnostmi jsou i skutečnosti, které účastník řízení nemohl v řízení uplatnit proto, že např. listina nebo jiná věc potřebná k provedení důkazu byla tehdy nedostupná. Tyto skutečnosti nebyly součástí spisu a správní orgán je při svém rozhodování nebral v úvahu, tzn. nerozhodoval na podkladě těchto skutečností. Z tohoto hlediska je třeba na tyto skutečnosti hledět jako na skutečnosti nové, které jsou důvodem pro obnovu řízení.

K otázce dodržení lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení žalobce uvedl, že návrh na obnovu řízení sice podal u věcně nepříslušného správního orgánu, a to u Městského úřadu v Blansku – stavebního úřadu a životního prostředí, avšak tento správní orgán, který nebyl příslušný k rozhodnutí, byl povinen jeho podání neprodleně postoupit příslušnému správnímu orgánu a uvědomit o tom účastníka řízení. Pokud tento správní orgán postoupil návrh příslušnému správnímu orgánu až 41 dnů po dni, kdy byl podán, a v této době již uplynula lhůta k podání návrhu na obnovu řízení, je nutno vycházet ze skutečnosti, že návrh na obnovu řízení byl podán u správního orgánu v dané věci dne 8. 12. 1999, tedy včas.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 23. 10. 2002, č. j. 30 Ca 418/2000 – 33, které nabylo právní moci dne 18. 11. 2002, věc postoupil Vrchnímu soudu v Praze s odvoláním na ustanovení § 246 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění do 31. 12. 2002, dle kterého jsou k přezkoumání rozhodnutí ústředních orgánů státní správy věcně příslušné vrchní soudy. Protože věc nebyla skončena Vrchním soudem v Praze do 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), věc byla předložena Nejvyššímu správnímu soudu s odkazem na ustanovení § 132, větu druhou, s. ř. s., podle kterého věci správního soudnictví, v nichž nebylo rozhodnuto do dne účinnosti tohoto zákona a v nichž byla dána věcná příslušnost k řízení vrchním soudům, převezme a dokončí Nejvyšší správní soud v řízení podle ustanovení části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., tedy v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí, neboť žaloba neobsahuje žádné důvody, které by dokládaly nezákonnost napadeného rozhodnutí. Pokud jde o žalobcovu námitku týkající se prokázání nových skutečností, je nutno vycházet z toho, že odstranění stavby bylo žalobci nařízeno v řízení vedeném podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, a to z toho důvodu, že stavebník nesplnil povinnost předložit podklady a doklady v požadovaném rozsahu a ve lhůtě stanovené stavebním úřadem. Na tom nemohla nic změnit ani skutečnost, že tuto povinnost se pokusil splnit až v odvolacím řízení a navíc v otázce prokázání vlastnictví ke stavbě, resp. k její části, jejíž změnu chtěl dodatečně povolit, zcela nedostatečně. Nemohlo se proto jednat o nové skutečnosti nebo důkazy, které vyšly najevo po právní moci rozhodnutí o odstranění stavby. Pokud jde o dodržení lhůty, v dané věci je zcela evidentní, že subjektivní lhůta tří měsíců k podání návrhu na obnovu řízení nebyla dodržena. Povinnost podat návrh na obnovu řízení u správního orgánu, který ve věci rozhodoval v posledním stupni, je dána přímo správním řádem. Okresní úřad v Blansku mohl rozhodovat pouze o návrhu, který byl podán u něj jako

u orgánu, který ve věci rozhodoval v posledním stupni. Na tom nic nemůže změnit ani nesprávný postup stavebního úřadu Městského úřadu v Blansku při nakládání s návrhem, který byl předtím podán u tohoto úřadu. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobci uplynula subjektivní lhůta 2. 2. 2000, tedy až po upozornění stavebního úřadu Městského úřadu v Blansku ze dne 18. 1. 2000.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvého stupně považuje za věcně správná a vydaná v souladu se zákonem, neboť pozdě předložená část projektové dokumentace až v rámci odvolacího řízení není novou skutečností, která by vyšla najevo až po právní moci rozhodnutí a která nemohla být uplatněna bez zavinění účastníka řízení.

Z obsahu správních spisů předložených žalovaným vyplývá, že žalobci bylo rozhodnutím Městského úřadu v Blansku – stavebního úřadu a životního prostředí (dále jen stavební úřad Městského úřadu v Blansku) ze dne 20. 7. 1999, č. j. SÚ OD 11/99-1815/98/Ri, nařízeno odstranění nástavby a stavebních úprav rodinného domu č. p. 8 ve V., na pozemku p. č. st. 13 v k. ú. V., provedených v rozporu s vydaným stavebním povolením stavebního úřadu ze dne 23. 7. 1998, č. j. SÚ SR 357/98-1428/98/Kt. Toto rozhodnutí odůvodnil stavební úřad tím, že žalobce neprokázal, že provedená nástavba a stavební úpravy rodinného domu jsou v souladu s veřejným zájmem. O odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí rozhodl Okresní úřad v Blansku – referát regionálního rozvoje dne 22. 10. 1999 pod č. j. RRR/945/99-Mš tak, že je zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil, neboť žalobce v průběhu řízení ve stanovené lhůtě nepředložil doklady a podklady, které si vyžádal stavební úřad. Toto rozhodnutí, které bylo doručeno žalobci dne 2. 11. 1999, nabylo právní moci dne 5. 11. 1999. Žalobce poté podal dne 8. 12. 1999 u stavebního úřadu Městského úřadu v Blansku návrh na obnovu řízení, v němž uvedl, že hlavním důvodem k uložení povinnosti odstranit nástavbu rodinného domu a dalších stavebních úprav byla skutečnost, že nedoložil v rámci stanovené lhůty doklad o zastínění sousední nemovitosti a doklad o vlastnictví k tzv. štítové zdi sousedící s nemovitostí jiného vlastníka. Protože dokument osvědčující vlastnictví zdi nebylo možné získat od katastrálního úřadu jinak, než ukončením řízení ve věci úpravy hranic mezi nemovitostmi sousedících pozemků, zaslal tyto dokumenty až po lhůtě stanovené stavebním úřadem pro doplnění vlastního řízení o odstranění stavby. Žalobce připojil oba požadované dokumenty ke svému odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvého stupně, odvolací orgán však nevzal na vědomí, že chybějící dokumenty byly dodány ještě v rámci stavebního řízení, třebaže až v rámci řízení odvolacího. Z těchto důvodů je zřejmé, že doplněné dokumenty lze považovat za nové skutečnosti, které jsou důvodem pro obnovu řízení. Stavební úřad Městského úřadu Blansko poté sdělil žalobci přípisem ze dne 18. 1. 2000, č. j. SÚ 4706/1999/Bí, že dle § 63 odst. 1 správního řádu obnovu řízení povoluje na návrh účastníka řízení nebo nařizuje ten správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni. V daném případě se jedná o Okresní úřad v Blansku – referát regionálního rozvoje, ke kterému je nutno návrh na obnovu řízení podat. Dne 25. 2. 2000 žalobce podal návrh na obnovu řízení u Okresního úřadu v Blansku – referátu regionálního rozvoje, který odůvodnil shodně jako svůj návrh podaný u stavebního úřadu Městského úřadu v Blansku dne 8. 12. 1999.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vyšel Nejvyšší správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích vytyčených žalobcem v odůvodnění žaloby. O věci samé rozhodl Nejvyšší správní soud bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 62 odst. 1 písm. a) zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, v platném znění (dále jen správní řád), řízení před správním orgánem ukončené rozhodnutím, které je v právní moci, se na návrh účastníka řízení obnoví, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohly být v řízení uplatněny bez zavinění účastníka řízení.

Podle § 63 odst. 1 správního řádu obnovu řízení povolí na návrh účastníka řízení nebo nařídí správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni. Dle odstavce 3 uvedeného ustanovení návrh se podává u správního orgánu uvedeného v odstavci 1 ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy se účastník dozvěděl o důvodech obnovy, nejdéle však do tří let od právní moci rozhodnutí; ve stejné lhůtě může správní orgán obnovu řízení nařídit. Zmeškání lhůty (§ 28) nelze prominout.

Zásadními námitkami žalobce je tvrzení, že v dané věci vyšly najevo nové skutečnosti a že návrh na obnovu řízení byl podán v zákonné lhůtě. Nejvyšší správní soud se s těmito námitkami neztotožňuje z následujících důvodů:

Z dikce ustanovení § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu vyplývá, že obnovit lze jen správní řízení ukončené vydáním rozhodnutí, které je v právní moci, a vyšly-li najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohly být v řízení uplatněny bez zavinění účastníka řízení. Pro nové skutečnosti nebo důkazy se tedy obnovuje řízení jen za předpokladu, že vyšly najevo po právní moci rozhodnutí a že je účastník v původním řízení buď vůbec neznal, nebo je bez své viny nemohl uplatnit, např. proto, že listina nebo jiná věc potřebná k provedení důkazu byla nedostupná, že důležitý svědek nebyl dosažitelný nebo dodatečně vypověděl o důležitých okolnostech, ačkoliv v původním řízení odepřel výpověď. V dané věci tyto zákonem stanovené podmínky naplněny nebyly, neboť žalobce stavebním úřadem požadované doklady a podklady, z nichž dovozuje nové skutečnosti, doložil v průběhu odvolacího řízení, jak vyplývá z předložených správních spisů, tak i z tvrzení žalobce uvedených v žalobě. Nemůže se tedy jednat o nové skutečnosti nebo důkazy, které žalobce v původním řízení neznal nebo je bez své viny nemohl uplatnit. Z uvedeného je nutno učinit závěr, že v dané věci nebyla splněna základní podmínka pro povolení obnovy řízení stanovená v ustanovení § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu, tj. existence nových skutečností nebo důkazů, které nemohly být v řízení uplatněny bez zavinění účastníka řízení. Soud se proto již nemusel zabývat splněním další zákonné podmínky, tj. zda nové skutečnosti nebo důkazy mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí.

Pokud jde o námitku týkající se dodržení lhůty k podání návrhu na obnovu řízení, obecně je nutno uvést, že v návrhu na povolení obnovy řízení navrhovatel musí uvést, kdy se dozvěděl o důvodech obnovy, případně kdy rozhodnutí vydané v řízení, které má být obnoveno, nabylo právní moci. Třebaže žalobce ani v jednom z návrhů na povolení obnovy řízení tuto skutečnost neuvedl, z obsahu předložených správních spisů soud zjistil, že rozhodnutí vydané v řízení, které má být obnoveno, bylo žalobci doručeno dne 2. 11. 1999. Tímto dnem začala žalobci běžet subjektivní lhůta tří měsíců pro podání návrhu na obnovu řízení, která je nepřekročitelná, protože její zmeškání nelze prominout. Žalobce tuto lhůtu nedodržel, protože svůj návrh podal u Okresního úřadu v Blansku – referátu regionálního rozvoje, tedy u správního orgánu, který ve věci rozhodl v posledním stupni, až dne 25. 2. 2000. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani nesprávný postup stavebního úřadu Městského úřadu v Blansku, u kterého žalobce podal návrh na povolení obnovy řízení dne

8. 12. 1999, který nepostupoval v souladu s ustanovením § 20 správního řádu, dle kterého byl povinen návrh žalobce neprodleně postoupit příslušnému správnímu orgánu a uvědomit o tom účastníka řízení, neboť bylo pouze věcí žalobce, aby návrh na obnovu řízení podal u věcně příslušného správního orgánu, což však v zákonem stanovené lhůtě neučinil. V této souvislosti je dále nutno uvést, že sdělení stavebního úřadu Městského úřadu v Blansku ze dne 18. 1. 2000, že návrh na obnovu řízení je nutno podat u Okresního úřadu v Blansku - referátu regionálního rozvoje, bylo žalobci doručeno dne 21. 1. 2000, tedy ještě ve lhůtě pro podání návrhu na obnovu řízení u příslušného správního orgánu. Soud se proto nemůže ztotožnit ani s tvrzením žalobce, že postupem stavebního úřadu Městského úřadu v Blansku mu uplynula lhůta k podání návrhu na obnovu řízení, neboť tato uplynula až dnem 2. 2. 2000.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovaný nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. 6. 2004

JUDr. Radan Malík
předseda senátu